

Številka: Up-1432/18-12

Datum: 16. 11. 2018

SKLEP

Senat Ustavnega sodišča je v postopku za preizkus ustavne pritožbe, ki jo je vložil Sascha Daniel Franke, Zvezna republika Nemčija, ki ga zastopa Odvetniška družba Čeferin, o. p., d. o. o., Grosuplje, na seji 16. novembra 2018

sklenil:

1. Ustavna pritožba zoper sklep Višjega sodišča v Ljubljani št. I Kp 35524/2018 z dne 29. 10. 2018 v zvezi s sklepom Okrožnega sodišča v Kranju št. I ks 35524/2018 z dne 16. 10. 2018 se sprejme v obravnavo.

2. Izvršitev sklepov iz prejšnje točke izreka se do končne odločitve Ustavnega sodišča zadrži.

OBRAZLOŽITEV

A.

1. Pritožnik, nemški državljan, izpodbija sklep Okrožnega sodišča v Kranju o predaji Zvezni republiki Nemčiji na podlagi evropskega naloga za prijetje in predajo (v nadaljevanju ENPP) in sklep Višjega sodišča v Ljubljani o zavrnitvi pritožbe zoper sklep Okrožnega sodišča. Okrožno sodišče je odločilo, da se pritožnika preda odreditveni državi zaradi izvršitve preostanka zaporne kazni 720 dni, izrečene s pravnomočno sodbo Občinskega sodišča v Mindnu, s katero mu je bila izrečena zaporna kazen 3 leta in 2 meseca zopora zaradi izvršitve 65 kaznivih dejanj goljufije in kaznivega dejanja zvodništva v steku s tremi kaznivimi dejanji trgovine z ljudmi za namene spolnega izkoriščanja po Kazenskem zakoniku Zvezne republike Nemčije (*Strafgesetzbuch* – v nadaljevanju StGB). Pritožnik izpodbija tudi Odredbo Okrožnega sodišča v Kranju, s katero je sodišče Policiji odredilo predajo v desetih dneh po pravnomočnosti sklepa o predaji, ki je postal pravnomočen 30. 10. 2018, tj. do 9. 11. 2018. Dne 13. 11. 2018 je pritožnik obvestil Ustavno sodišče o novem roku za predajo, tj. 19. 11. 2018.

2. Pritožnik zatrjuje kršitev 14. člena Ustave ter pravic iz 22., 23. in 25. člena Ustave. Višje sodišče naj bi svojo odločitev oprlo na dokument, glede katerega se pritožnik ni mogel izjaviti. V 33. točki obrazložitve svojega sklepa naj bi namreč presojo zastaranja po nemškem pravu med drugim oprlo tudi na dopis z dne 22. 10. 2018, ki bi naj zavrnil argumente obrambe o tem, da je zastaranje nastopilo že dne 19. 8. 2018. Ta listina naj bi bila v spis vložena po tem, ko je pritožnik vložil pritožbo. Sodišče naj bi tako upoštevalo dokaze, ki pritožniku niso bili znani in se do njih ni mogel opredeliti, kar naj bi pomenilo kršitev pravice do izjave v postopku (22. člen Ustave) in objektivnega vidika nepristranskosti (23. člen Ustave).

3. Sodišče naj bi dovolilo predajo pritožnika za druga kazniva dejanja kot tista, ki jih je odreditvena država navedla in opisala v ENPP. Kazniva dejanja, za katera naj bi bil pritožnik predan, naj ne bi bila opisana v njem, ampak v drugem in še to nepopolnem dokumentu, tj. v izvlečku sodbe, ki naj bi se nanašala na pritožnika. Pritožnik izpodbija stališče sodišč, da je opis kaznivih dejanj iz izreka izpodbijanega sklepa enak njihovemu opisu iz ENPP. Omenjeni izvleček sodbe naj namreč ne bi vseboval le podrobnejših opisov kaznivih dejanj iz ENPP, ampak naj bi šlo za druga kazniva dejanja oziroma za večjo kriminalno količino. Kot primer za to pritožnik navaja, da je v ENPP za očitek po II. točki izreka navedeno obdobje med februarjem in avgustom 2006, medtem ko naj bi sodišče v ta opis vključilo tudi goljufije, izvršene med februarjem 2005 in februarjem 2006. S tem naj bi Okrožno sodišče prekoračilo zahtevo odreditvene države oziroma akt, o utemeljenosti katerega je odločalo. Na škodo pritožnikovih pravic naj bi se iz neodvisnega odločevalca spremenilo v organ pregona. V škodo pritožnika naj bi bila prekršena zahteva po objektivni identiteti med ENPP ter izpodbijanem sklepom o izročitvi, zato naj bi prišlo do absolutno bistvene kršitve določb postopka (9. točka prvega odstavka 371. člena Zakona o kazenskem postopku, Uradni list RS, št. 32/12 – uradno prečiščeno besedilo, 47/13, 87/14 in 66/17 – v nadaljevanju ZKP, v zvezi s tretjim odstavkom 2. člena Zakona o sodelovanju v kazenskih zadevah z državami članicami Evropske unije, Uradni list RS, št. 48/13, 37/15 in 22/18 – v nadaljevanju ZSKZDČEU-1), pritožniku pa naj bi bile kršene pravice iz 22. in 23. člena Ustave ter 14. člen Ustave.

4. Sodišče naj ne bi smelo z vsebino izvedenih predloženih dokazov samo dopolnjevati očitnih pomanjkljivosti opisov kaznivih dejanj iz ENPP in jih vključevati v opis kaznivega dejanja. Vsebinsko ENPP naj bi bilo mogoče dopolnjevati samo s spremembo samega naloga. Pritožnik izpodbija tudi stališči Višjega sodišča, da je glede časovnega obdobja in količine kaznivih dejanj goljufije upošteveno obdobje iz priložene sodbe in ne ENPP in da je podlaga za spremembo opisa kaznivih dejanj podana v prvem odstavku 18. člena ZSKZDČEU-1. Odreditvena država naj niti s predložitvijo izvlečka sodbe sodišča v Mindnu ne bi dokazala, da je pritožnik izvršil kazniva dejanja, in naj ne bi odpravila nejasnosti glede opisa kaznivih dejanj, saj naj bi predložila nepopoln dokument, za katerega naj ne bi bilo dokazano, da sta s prepisom izreka sodbe del iste sodbe.

5. Pritožnik zatrjuje, da je ob ustavnoskladni razlagi omenjene določbe ZSKZDČEU-1 podan zavrnitveni razlog, ker je odrejen nalog za kaznivo dejanje, za katerega bi v Republiki Sloveniji kazenski pregon ali izvršitev kazni zastarala, če bi bilo domače sodišče pristojno za pregon ali za izvršitev kazni. Jezikovna razlaga te določbe naj bi zahtevala, da je treba pri presoji tega zavrnitvenega razloga abstraktno (in ne *in concreto*) presoditi, ali bi v Republiki Sloveniji zastarala izvršitev takšne kazni, če bi jo izreklo sodišče Republike Slovenije, pri čemer naj bi bilo po pritožnikovem mnenju treba uporabiti zakon, ki je veljal ob izvršitvi kaznivega dejanja, tj. Kazenski zakonik (Uradni list RS, št. 95/04 – uradno prečiščeno besedilo – v nadaljevanju KZ). Upošteven naj bi bil desetletni absolutni zastaralni rok za izvršitev kazni, ki naj bi potekel v 10 letih od pravnomočnosti sodbe, tj. 20. 8. 2018, zato naj bi po slovenskem kazenskem pravu izvršitev kazni že zastarala.

6. Pritožnik izpodbija stališče Okrožnega sodišča, ki naj bi ga potrdilo Višje sodišče, da je glede zastaranja upoštevno nemško pravo. Stališče sodišč, po katerem naj bi se na zastaranje po slovenskem pravu lahko skliceval le storilec, pri katerem bi bila po enem izmed načel podana slovenska kazenska jurisdikcija, naj bi pomenilo kršitev 14. člena Ustave in pravice iz 22. člena Ustave. Stališče sodišč, da je treba zakonsko določbo razlagati skupaj z Okvirnim sklepom Sveta z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (2002/584/PNZ) (UL L 190, 18. 7. 2002 – v nadaljevanju Okvirni sklep), pa naj bi bilo očitno nesmiselno, ker naj bi bil Okvirni sklep politični in ne pravni akt. Stališče Višjega sodišča, da Okvirni sklep ni predmet presoje, ne da bi se opredelilo do navedb obrambe v zvezi s tem, naj bi pomenilo kršitev pravice do poštenega sojenja. Izvršitev kazni naj bi 19. 8. 2018 zastarala tudi po nemškem kazenskem pravu. Nasprotno stališče sodišč pa naj bi pomenilo kršitev pritožnikovih pravic iz 22., 23. in 25. člena Ustave. Okrožno sodišče naj ne bi preprečilo vmešavanja nemške policije, ki naj bi v Republiki Sloveniji prisluškovala pritožniku.

7. Pritožnik Ustavnemu sodišču predlaga, naj do končne odločitve zadrži izvršitev sklepov, s katerima je bilo odločeno, da so bili izpolnjeni pogoji za njegovo predajo odreditveni državi. Če bo predan, bo moral na prestajanje zaporne kazni, kar naj bi zanj pomenilo nepopravljive posledice. Morebitna kasnejša ugoditev ustavni pritožbi naj ne bi mogla vplivati na izboljšanje njegovega pravnega položaja. Pritožnik trdi, da je navedel konkretne prepričljive okoliščine in dejstva, s katerimi je utemeljil nastanek težko popravljive škode, kar je podprl tudi z dovolj konkretnimi in obrazloženimi navedbami. V skladu z načelom sorazmernosti naj koristi nasprotne stranke (tj. Zvezne republike Nemčije) ne bi bile prizadete, prav tako naj z začasno odredbo ne bi bila prizadeta javna korist.

8. Višje sodišče je odločilo, da je Okrožno sodišče obrazloženo zavrnilo pritožbene navedbe glede zastaranja po nemškem pravu. V 33. točki obrazložitve je navedlo, da je odreditvena država 22. 10. 2018 (torej po vložitvi pritožbe z dne 19. 10. 2018) poslala dopis, v katerem je dodatno pojasnjevala, zakaj so bili prikriti preiskovalni ukrepi odrejeni

do 19. 8. 2018, torej do datuma, za katerega obramba trdi, da je nastopilo zastaranje izvršitve kazni.

B.

9. Senat je ustavno pritožbo sprejel v obravnavo. O njeni utemeljenosti bo odločalo Ustavno sodišče, ki bo presodilo, ali so bile z izpodbijanima sklepoma kršene pritožnikove človekove pravice oziroma temeljne svoboščine. Zlasti bo presodilo, ali je bila pritožniku kršena pravica iz 22. člena Ustave (1. točka izreka).

10. Odločitev o tem, ali bo začelo postopek na podlagi pobude za začetek postopka za oceno ustavnosti 5. točke 10. člena ZSKZDČEU-1 in ustavne pritožbe zoper odredbo Okrožnega sodišča v Kranju št. XVI Kpd 35524/2018 z dne 2. 11. 2018, bo Ustavno sodišče sprejelo naknadno.

11. Če je ustavna pritožba sprejeta v obravnavo, lahko senat ali ustavno sodišče na podlagi 58. člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 – uradno prečiščeno besedilo in 109/12 – v nadaljevanju ZUstS) na nejavni seji zadrži izvršitev posamičnega akta, ki se z ustavno pritožbo izpodbija, če bi z izvršitvijo lahko nastale težko popravljive škodljive posledice. V obravnavani zadevi je izpodbijani sklep Okrožnega sodišča v Kranju postal pravnomočen, pritožnik pa bo predan odreditveni državi. Če bi pritožnik z ustavno pritožbo uspel, posledic ne bi bilo mogoče odpraviti. S tem bi ustavna pritožba postala brezpredmetna. Glede na naravo zadeve je zato Ustavno sodišče odločilo, da se izvršitev izpodbijanih sklepov zadrži do končne odločitve Ustavnega sodišča (2. točka izreka).

C.

12. Senat Ustavnega sodišča je sprejel ta sklep na podlagi drugega odstavka 55.b člena in 58. člena ZUstS ter prve alineje drugega odstavka 46. člena Poslovnika Ustavnega sodišča (Uradni list RS, št. 86/07, 54/10, 56/11 in 70/17) v sestavi: predsednik senata Marko Šorli ter člana dr. Matej Accetto in dr. Dunja Jadek Pensa. Sklep je sprejel soglasno.

Marko Šorli
Predsednik senata